

DO YOU NEED HELP?
ΣΤΗΡΙΞΕ ΜΑΣ

Ένας έφηβος από τη Συρία ξανασιμίζει μετά από χρόνια με την οικογένειά του

© UNHCR/Chris Melzer

By Chris Melzer, Γερμανία | 26 Ιούλ 2018

Η μοναξιά είναι ένα συναίσθημα που αισθάνονται πολλοί έφηβοι. Όμως για τον Numeir είναι κάτι που το έχει νιώσει περισσότερο από άλλους.

Τρομοκρατημένος για το ότι θα τον στρατολογούσαν, ο Numeir διέφυγε από τη Συρία σε ηλικία δεκαπέντε ετών. Καθώς αποχαιρετούσε την οικογένειά του, με την τετράχρονη αδερφή του Anmar να κλαίει εκλιπαρώντας τον να μην φύγει, ένιωσε πιο μόνος από ποτέ.

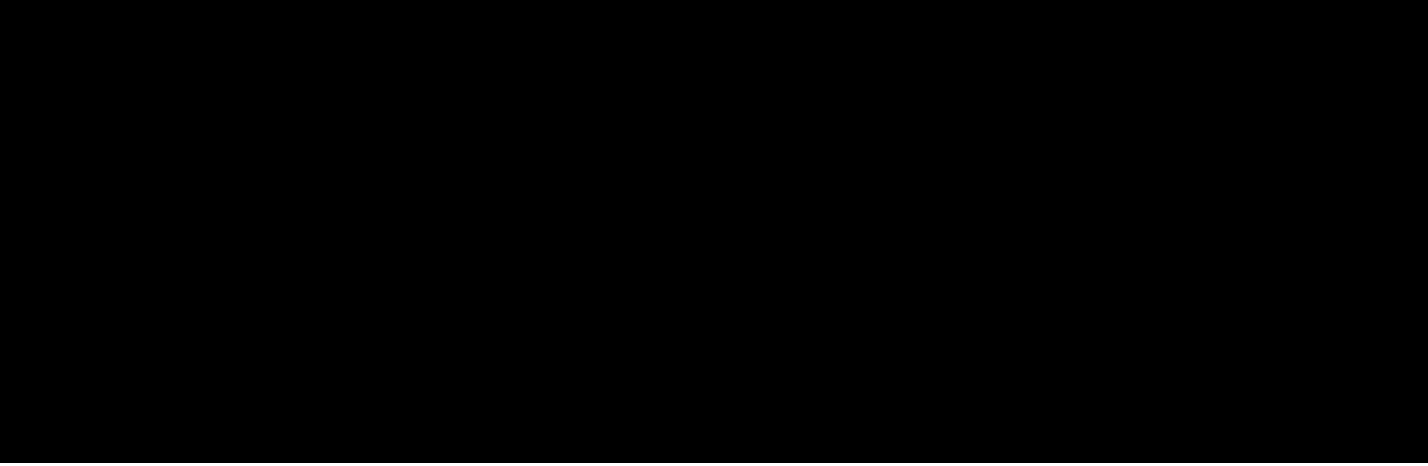
«Έπρεπε να φύγω», λέει ο Numeir. «Η ώρα του αποχαιρετισμού ήταν τρομερή. Η Anmar με παρακαλούσε λέγοντας 'Αδερφέ μου μην φεύγεις', όμως δεν είχα άλλη επιλογή».

Ο Numeir διέσχισε την Τουρκία και στη συνέχεια την Ελλάδα και τα Βαλκάνια, πριν τελικά καταφέρει να φτάσει σε έναν θείο του στη Γερμανία. Όταν έφτασε, το 2015, ήταν ήδη δεκαέξι ετών και χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από την οικογένειά του.

Από τις βόμβες στο κελήδισμα των πουλιών

Se senere

Del

Επειδή ήταν ανήλικος, ο Numeir τέθηκε υπό την προστατευτική φύλαξη των αρχών και τελικά κατέληξε σε έναν ξενώνα στη Lensahn, μια μικρή πόλη στο βορειότερο άκρο της Γερμανίας. Η πόλη έχει περίπου 5.000 κατοίκους και απέχει λίγα λεπτά με το αυτοκίνητο από τη Βαλτική Θάλασσα.

«Είναι τόσο όμορφα εδώ», λέει ο Numeir. «Υπάρχει τόσο πράσινο, τόση ησυχία, τόση γαλήνη.»

Για τρία χρόνια είχε μόνο μία ευχή: «Ήθελα να μοιραστώ την ομορφιά που υπάρχει εδώ με τα πιο σημαντικά πρόσωπα στον κόσμο για εμένα, την οικογένειά μου».

Η Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες (Υ.Α.) βοήθησε τον Numeir στη διαδικασία που απαιτείται για την οικογενειακή επανένωση.

Ο πατέρας του Ismain, η μητέρα του Fada και τα τρία αδέρφια του, είχαν διαφύγει στην Τουρκία και έπειτα στην Ελλάδα, όπου τελικά έμαθαν, ενώ διέμεναν στην Κρήτη, ότι η αίτησή τους για οικογενειακή επανένωση είχε εγκριθεί.

Ο Numeir αγκαλιάζει τη μητέρα του καθώς ξανασυναντιούνται μετά από τρία χρόνια στο αεροδρόμιο. © UNHCR/Chris Melzer

Έτσι, μια Πέμπτη του περασμένου Μαΐου, η οικογένεια ετοιμαζόταν να προσγειωθεί στο αεροδρόμιο Fuhlsbüttel στο Αμβούργο.

Στην αίθουσα των αφίξεων είχαν συγκεντρωθεί πολλοί άνθρωποι περιμένοντας τη συγκεκριμένη πτήση. Αλλά κανείς ανάμεσά τους δεν ήταν τόσο ενθουσιασμένος όσο ο Numeir. Θα προσγειωνόταν με ασφάλεια το αεροπλάνο; Θα πήγαιναν όλα καλά κατά την άφιξη;

Ξαφνικά, η οικογένειά του εμφανίστηκε και ο Numeir μπορούσε να αγκαλιάσει και πάλι τη μητέρα του. «Ήταν όπως την πρώτη φορά που τον κράτησα νεογέννητο στην αγκαλιά μου πριν δεκαοκτώ χρόνια», λέει ευτυχισμένη η Fada. «Ήταν ακριβώς όπως τότε, την πρώτη φορά».

Μόλις η οικογένεια έφτασε στην πόλη Lensahn και βγήκαν από το αυτοκίνητο, έμειναν άφωνοι. Είχαν δει φυσικά φωτογραφίες, όμως τώρα μπορούσαν να μυρίσουν τα δέντρα, να πατήσουν στο γρασίδι και να αγγίξουν τα τούβλα στον τοίχο της παλιάς αγροικίας που θα γινόταν το νέο σπίτι για όλους τους. «Είναι όμορφα εδώ», λέει ο Ismain.

Ο Numeir (δεξιά) σμίγει επιτέλους και πάλι με την οικογένειά του στο αεροδρόμιο. © UNHCR/Chris Melzer

Ο Numeir σηκώνει ψηλά στα χέρια του τη μικρή του αδερφή για να της δείξει τη λίμνη στο πίσω μέρος του σπιτιού.

«Είναι τόσο πράσινα», φωνάζει χαρούμενα η Anmar. «Και το καλύτερο απ' όλα; Ο Numeir είναι εδώ!».

«Είναι υπέροχο να βλέπεις μια τόσο ευτυχισμένη οικογένεια», λέει ο Αντιπρόσωπος της Υ.Α. στη Γερμανία, Dominik Bartsch. «Γι' αυτό είναι τόσο σημαντική η οικογενειακή επανένωση. Για χρόνια, ο Numeir ανησυχούσε για τους αγαπημένους του ανθρώπους. Τώρα, μπορούν όλοι μαζί ως οικογένεια να ξαναχτίσουν τη ζωή τους εδώ στη Γερμανία και να αφήσουν πίσω τους τους τον φόβο».

Ο Numeir και η οικογένειά του νιώθουν ευγνωμοσύνη που έχουν τη δυνατότητα να ζήσουν με γαλήνη. «Έχουμε ζήσει επιθέσεις με χρήση αερίου, βόμβες να πέφτουν», λέει ο Ismain. «Για έναν πατέρα, αυτό σημαίνει ότι δεν μπορεί να είναι ποτέ σίγουρος αν η γυναίκα και τα παιδιά του θα είναι ζωντανόι όταν επιστρέψει το απόγευμα στο σπίτι. Εδώ, όταν βλέπω τα παιδιά να τρέχουν στον κήπο γελώντας, ξέρω ότι είναι ασφαλή».

«Θα ήθελα να ευχαριστήσω το γερμανικό λαό που μου έδωσε τη δυνατότητα να ξαναδώ το γιό μου», προσθέτει. «Τον φιλοξένησαν, του άνοιξαν την αγκαλιά τους και μας έφεραν και πάλι όλους μαζί».

English

[f](#) Μοιράσου το στο Facebook

[t](#) Μοιράσου το στο Twitter

[GLOBAL WEBSITE](#)

[UNHCR GREECE](#)

[OPERATIONAL PORTAL](#)

© UNHCR 2001-2020

[Επικοινωνία](#)

[Όροι και προϋποθέσεις χρήσης](#)

Follow

[Ελληνικά](#)